

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΤΟΜΟΣ Θ' — ΕΤΟΣ 19

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 16
Ἐξωτερικοῦ Φράγκ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΣΗΣ

Ὁδὸς Σωκράτους ἀριθ. 2

(Ὁλισθεν τοῦ Βαρβακείου)

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ**

Ἡ ἀόρατος δύναμις.

Ὁ συνάδελφος κ. Μ. Ε. Monnosi, συνεργάτης τῆς *Giornale d' Italia* ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ, ἣτις εἶναι μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας, σειρὰν πνευματιστικῶν ἀρθρῶν, ἐξ ὧν μεταφέρομεν ὧδε τὰ σπουδαιότερα ἢ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα πνευματιστικὰ φαινόμενα, γενόμενα διὰ τοῦ μεσάζοντος (me-

dium) F. Carancini, νέου καὶ ἐκτάκτως σπουδαίου μεσάζοντος μετὰ τῶν φωτογρ. εἰκόνων, αἵτινες ἐλήφθησαν εὐτυχῶς διαρκουσῶν τῶν συνεδριάσεων τούτων. Χωρὶς νὰ εἰσιλθῶμεν εἰς λεπτομερείας ἢ θεωρίας πνευματιστικὰς περὶ τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων, ὅπως περιετῶν ἤδη, κατόπιν τῶν τόσων μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Φύσει» περιοριζόμεθα ἤδη εἰς τὴν ξηρὰν μετάφρασιν τῶν γεγονότων αὐτῶν, διὰ τοὺς δυνατιστοῦντας εἰσεῖν εἰς ταῦτα ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀγαγνοσίων.

«Διὰ τοῦ νέου τούτου μεσάζοντος, Fr. Carancini, ἀπηλάσσαμεν πολλὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα ἐν Ρώμῃ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βαρῶ-

1. Εἰκὼν. — Λίγηρὶς φωτογράφησις τῆς συνεδριάσεως, ὅτε ἠκούοντο μουσικοὶ ἤχοι. Τὸ τετράχορδον αἰωροῦμενον ἐν τῷ κενῷ.

νου φόν Erhardt, όπου επιστώθησαν τὰ ἐκτάκτως θαυμάσια προτερήματα αὐτοῦ, ὑπερβαίνοντα κατὰ πολὺ τῆς Εὐσάπιας Παλαδίνου καὶ δυνάμενα πραγματικῶς νὰ χρησιμοποιῶσιν εἰς μελέτας σπουδαίου ἐνδιαφέροντος.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις ταύτας, εἰς τὰς ὁποίας παρέστησαν μετὰ συνεχοῦς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς Κυρίαί καὶ δημοσιογράφοι, δικηγόροι καὶ ἰατροὶ, τραπεζίται, καλλιτέχναι, λόγιοι κτλ, εἶδομεν καὶ δὴ ἐν πλήρει φωτὶ, κινήσεις ἀντικειμένων, λίαν διακεκριμένως, πολλαπλᾶς καὶ συγχρόνους ἐπικοινωνίας, μετεωρήσεις καὶ κινήσεις ἐπίπλων, ἤχους εὐδιακριτοῦς μουσικῶν ὄργάνων κτλ. Ἐν μὲν δὲ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων, ἐν πλήρει ἐρυθρῷ φωτὶ, δύο μικρῶν λυχνιῶν, ὅπερ ἐπέτρεπεν ἡμῖν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τῶν τίτλων Ἐφημερίδος, ὁ κ. Καραντσίνης τοσοῦτον προσέειπεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ κ. Κόρτη πρὸς τὸ μέρος τοῦ πνευματικοῦ διαμερισματος, ὅπερ καὶ ἠλεγξεν, ὥστε μᾶς διεβεβαίωσαν, ὅτι ἡσθάνθη τὴν ἐπαφὴν ἀοράτου προσώπου. Ἐν ἑτέρᾳ δὲ συνεδριάσει, ὁ βαρώνος von Bilguer, γερμανὸς διάσημος, ἤκουσε συρομένην παρ' αὐτῶ τὴν Τράπεζαν, ἣν κατόπιν εἶδομεν πάντες ὑψομένην μέχρι τῶν κεφαλῶν μας, ὅτε ἀπετελοῦμεν τὴν ἄλυσιν διὰ τῶν χειρῶν μας, μολονότι ὁ κ. von Bilguer, ὅστις ἐν τοσοῦτῳ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐλέγχου, προσεπάθησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του νὰ φέρῃ ἀντίστασιν τῇ ὑψωτικῇ ταύτῃ δυνάμει.

Κατωρθώσαμεν νὰ ἀπολαίωσμεν τὴν ἀδιαφιλονίκητον μαρτυρίαν τῆς φωτογραφίας τῶν διαφόρων τοιούτων φαινομένων...

Ἡ διὰ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ σημειωμένη φωτογραφία ἐλήφθη ὡς ἑξῆς: Μόλις ἠκούσαμεν ἐν τῷ ἀέρι λίαν διακριτικὰς ἀναπάσεις τῶν χορδῶν βιολίου, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φωτογράφησιν ἔθετο ἀμέσως πῦρ εἰς τὴν μαγνησίαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεχείρησεν ἐνώπιόν μας τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς, ὅπως ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οὕτω λαμβανόμενων ἀργότερα φωτογραφιῶν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑποψίας καὶ ἀποπειρας δόλου.

Ὡς ἐμφαίνεται, τὸ τετραγώνον εὐρίσκειται μετέωρον ἀκριβῶς ἄνωθι τῆς κεφαλῆς τῆς δεσποινίδος, ἣν ὅμως ἡ φωτογραφικὴ πλάξ ἠδίνθησεν, ἐνῶ ἡ κόρη αὐτῆ εἶναι καὶ νεώτερα καὶ χαριέσσα. Παρὰ τὴν τράπεζαν εὐρίσκοντο ἐπίσης ὁ δούξ de Cardinale, ὁ δόκτωρ Corsi, ὁ κ. von Bilguer, ἡ κυρία Trevisani καὶ ἄλλοι, οὓς ἡ φωτογραφία δὲν συμπεριέλαβεν.

Τὸ κατ' ἐμὲ οὐ μόνον ἐπεβεβαίω τὴν ἀδυστηκότητα τῶν γεγονότων τούτων, ἀλλὰ καὶ διαδηλώ, ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσω, ἐάν ἦνε δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃ ἐδῶ δολιότης, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως συνενοχῆς τῶν δρισθέν-

των ὡς ἐλεγκτῶν τῶν φαινομένων, ὅπερ ἀπίθανον λίαν.

(Giornale d'Italia, 26 Μαΐου 1908).

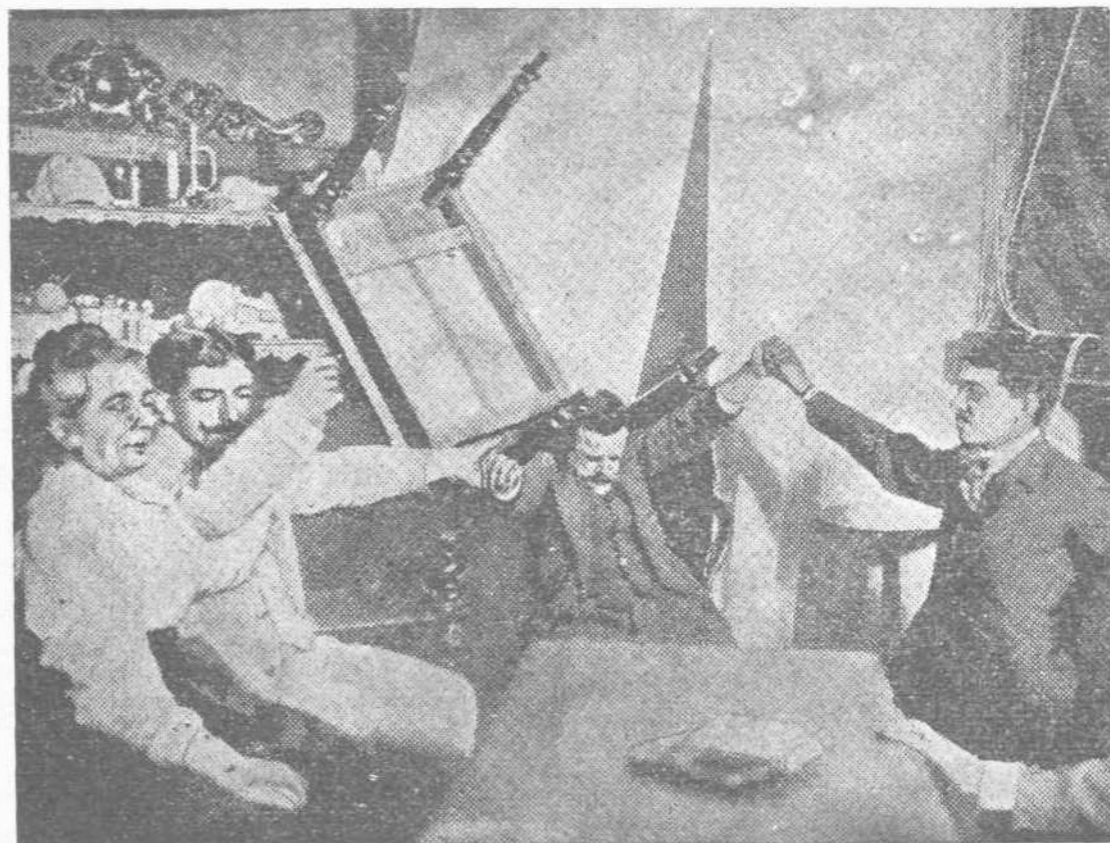

... Ὅποταν θέλῃ τις ἐν ὄρα πνευματικῆς συνεδριάσεως, νὰ λάβῃ φωτογραφικὴν εἰκόνα, τοποθετεῖ μηχανὴν ἔναντι τῆς τραπέζης, περίξ τῆς ὁποίας οἱ πειραματισταὶ ἀποτελοῦν διὰ τῶν χειρῶν ἄλυσιν. Ὁ φακὸς τῆς μηχανῆς φυσικῶς διατελεῖ γυμνός. Ἄνωθι δὲ αὐτῆς ὑπάρχει πινάκον μικρὸν, ἐν τῷ ὁποίῳ χίνουσι ἀνάλογον ποσότητα κίνεως μαγνησίας, ἐφ' ἧς θέτουσι πῦρ ἐν καταλλήλῳ στιγμῇ δι' ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος. Εἰς τῶν πειραματιστῶν κρατεῖ παρ' αὐτῷ τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἀγωγοῦ καὶ ὁπότεν παρουσιασθῇ φαινόμενον τι ἀξιοπεριέργον καὶ σπουδαιότερον τῶν συνήθων γνωστῶν φαινομένων, πιέζει τὸ κομβίον καὶ ἀστραπή τις διὰ τῆς καύσεως τῆς μαγνησίας ἐπακολουθεῖ ἐν τῷ ἄμα. Τοῦτο ἀρκεῖ. Ἀμέσως ἐνώπιον πίντων γίνεται ἡ ἐμφάνισις τῆς πλακός, ἣτις—ἄς προσθέσωμεν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην—ὑποσημειοῦται, διὰ τὴν ἀσφάλειαν, δι' ἀδάμαντος.

Καὶ ἡ ἐπομένη φωτογραφία ὁμοίως ἐλήφθη ἐν ὄρα συνεδριάσεως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ βαρώνου von Erhardt, μετὰ τοῦ αὐτοῦ μεσάζοντος Φραγκίσκου Καραντσίνη.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας ἐν σειρά συνεδριάσεων, τακτικῶς γενομένων, ἡ μεσάζουσα δύναμις τοῦ τελευταίου τούτου ἀξιοσημειώτως ἀνεπτύχθη. Πολλαπλαῖ καὶ περιέργου πνευματικῆς ἐκδηλώσεις καὶ διὰ πεπειραμένους ἔτι καὶ ἑμπείρους, κινήσεις καὶ αἰωρήσεις ἐπίπλων ἐγένοντο ἐν πλήρει ἐρυθρῷ φωτὶ, δύο ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, δυνάμεως δέκα ἵππων. Ὅμοίως πολλακίς ἀπηλάουσαμεν ἐν τῷ ἴδιῳ φωτιστικῷ διαμέσῳ ἀνυψώσεις βαρέων ἀντικειμένων. Μὲ ἐλαφρότερον φῶς—διότι ὁ κ. Καραντσίνης σπανίως ζητεῖ, ὅπως ἡ Εὐσάπια Παλαδίνου πλήρης σκότος—ἔσχομεν φαινόμενα ἀνωτέρας σημαντικότητος, ὡς ἐν παραδείγματι, ἀφηρέθη αἰφνιδίως τὸ ἔνδυμα τοῦ μεσάζοντος, ἐνῶ ἐξηλέγχετο ὑπὸ τοῦ ἱπτότου Benetti καὶ τοῦ δουκὸς de Cardinale. Ἐλπίζεται, ὅτι βαθμηδὸν ἡ μεσάζουσα δύναμις τοῦ Carantsini, θέλει φθάσει μέχρι τῆς ὑλοποιήσεως.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἀπόλαυσις φωτογραφικῶν πλακῶν ἐν ὄρα ἐκδηλώσεως τοιούτων σοβαρῶν φαινομένων, εἶνε, ἀνευ ἀντιρρήσεως, μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Ἡ τράπεζα, ἣν βλέπομεν κινουμένην ἀφ' ἑαυτῆς ἐν τῷ κενῷ καὶ ἣτις εἶτα πίπτει πέραν τῆς σχηματιζομένης ὑπὸ τῶν συνεδριαζόντων ἄλυσσεως, μετὰ τοῦ μεσάζοντος καὶ τῶν ἐλεγκτῶν, εὐρίσκειτο πρότερον μετὰ τῶν ἡμῶν (καθόσον τὴν ἑστέραν

2. Εἰκὼν.— Αἰφνιδία φωτογράφησις τῆς συνεδριάσεως, ὅτε ἠκούοντο δυνατοὶ κρότοι. Ἡ ἐγερθεῖσα ἀφ' ἑαυτῆς τράπεζα καὶ ἐγρωθεῖσα ἄνωθι τῆς κεφαλῆς τοῦ μεσάζοντος.

ἐκείνην οἱ συνελθόντες ἦσαν πολυαριθμότεροι) συνεχόμενη μετὰ τῆς ἑτέρας, ἣτις φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι καὶ ἐκεῖτο ἀκριβῶς μετὰ ταύτης καὶ τοῦ μεσάζοντος. Ὅτε ἠκούσθη παράδοξος μετακίνησις τῶν ἐπίπλων, ὁ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς διακοπῆς καὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ φωτισμοῦ, ἤναψε τὴν μαγνησίαν καὶ ἀμέσως ἐφωτογραφήθημεν οὕτως. Οἱ δύο ἐλεγκταί, M. Basile, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ ὁ δόκτωρ Corsi, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, ἐκράτουν στενῶς τὰς χεῖρας τοῦ μεσάζοντος. Ταυτοχρόνως δὲ καὶ οὗτοι ἠλέγχοντο ὑπὸ τῶν πειραματιζομένων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀμφιβάλῃ τις περὶ τῆς ἀδυστηκότητος τῶν φαινομένων, ὡς συνέβησαν ἢ ἐν μὲν περιπτώσει. Ἐκτὸς, ἂν ἡ Τράπεζα αὕτη αἰωρήθη ἐν τῷ κενῷ διὰ μέσου ἀντικειμένου ἢ μεσολαβήσῃ τινὸς ἀτόμου ἐπιτηδείου διὰ δόλου, τῇ ἐθελοουσίᾳ συνεργεία τῶν δύο ἐλεγκτῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ὅπερ ἀδύνατον. Ἄλλο τι δὲν χωρεῖ ἐνταῦθα.

Ὅσον λοιπὸν κλίνει ἡ πεποιθῆσις των ὑπὲρ τοιαύτης ἀπάτης, ἂς πιστεύουσιν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, ἀλλ' ὅσοι δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ μᾶς παράσχωσι δίπλωμα βλακὸς ἢ δολίου, ὀφείλουσιν ἐντίμως νὰ πιστεύωσι γε-

γονός, ὅπερ δὲν χρήζει συζητήσεως....

(Giornale d'Italia, 29 Ἰουλίου 1908).

Χάρις τῇ ἀνεξαντλήτῳ συγκαταβάσει τοῦ βαρώνου von Erhardt, ὅστις ἀκοουθεῖ καὶ συντρέχει τὰς μελέτας ταύτας μετὰ ζήλου καὶ πίστεως ἀποστόλου, αἱ πνευματικαὶ συνεδριάσεις ἐξηκολούθησαν ἀνευ διακοπῆς καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσιν εἰσέτι μετὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου καὶ τάξεως, ἣτις ἀπαιτεῖται πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοπομένου. Κατὰ τοὺς μῆνας δὲ τούτους ἀληθῶς ὁ μεσάζων Carancini πολὺ ἐνισχύθη διὰ νέας δυνάμεως καὶ διαγωγῆς ἐν τοῖς παραγομένοις ὑπὸ τῆς μεσαζούσης αὐτοῦ ιδιότητος. Καὶ ἐλπίζωμεν, ὅτι πολὺ ταχέως θὰ δυνηθῶμεν δι' αὐτοῦ νὰ ἴδωμεν ἐντελῶς ὑλοποιήσεις πνευμάτων, ἀφοῦ ἄλλως τε ἴδομεν σημεῖα πειστικά τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Αἱ κινήσεις καὶ αἰωρήσεις ἀντικειμένων ἐν πλήρει καὶ ζοηρῷ ἐρυθρῷ φωτὶ ἐκτελοῦνται μετὰ ταχύτητος, ὅπερ ἀποδείκνυσιν τὴν βεβαίαν ἀνάπτυξιν τῆς μεσαζούσης δυνάμεως τοῦ Carantsini. Σχεδὸν τὸ παραπέτασμα τοῦ πνευματικοῦ διαμερισματος ὀγκοῦται εἰς τρόπον ὅστε! πλησιάζει τοῦτο νὰ καλύψῃ ὅλην τὴν τράπεζαν τῶν πειραματιζομένων ἑπαναληπτικὰ δὲ ψηλαφησῆς πολλακίς

παρατηρούνται υπό των παρευρισκομένων πάσης τάξεως.

Εν μιά των τελευταίων συνεδριάσεων επειδή ηκούετο κρότος ισχυρός εντός του ιδιαιτέρου πνευμ. διαμερίσματος, εις εξ ημών ηναψεν άμέσως την μαγνησίαν και ή πλάξ μās εφανερώσε την αιώρησιν μιας τραπέζης, ήτις πρότερον εβρίσκετο άριστερόθεν του μεσαζόντος και έκτός του διαμερίσματος. Τήν συνεδρίασιν ταύτην επώπτεον άφ' ενός ο συναδέλφος μου Κάμυλλος Guymon, της Journal Officiel και άφ' έτέρου ο κ. Steffoni, 'δπαλληλος της 'Ιταλικής Τραπέζης. Σημειώ εύθαρσώς τα όνόματα των παρευρεθέντων, παρά την παράκλησίν των, όπως παρασιωπήσω ταύτα, και τουτο, ως έννοείται, ουχι τόσοον εξ άβροότητος και ταπεινοφροσύνης άνωφελοϋς, όσον διότι ή μελέτη μερικων φαινομένων, τα όποια ή αποτελοϋσι ταυτοχρόνως το φοβερότερον μυστήριον και το μεγαλήτερον πρόβλημα, τα όποια ή ανθρώπινή διάνοια εξήσκησε ποτέ, δέον ν' άψηφή την έλευθέραν εξέτασιν και την έλευθέραν κριτικήν, υπό την προσωπικήν ευθύνην εκείνων, οίτινες διαχειρίζονται και εξετάζουσα τα άποτελέσματα Τήν άλυσιν, περίξ της τραπέζης, άπετέλουν ή Anis Giannini, ή Κυρία Stefoni, ο βαρώνος Erhardt, ο κ. Rognoni,

ή Κυρία Manasse, ή Κυρία Belloli.

Τό φαινόμενον της αιώρήσεως της Τραπέζης— εάν δέν υποθέση τις εκ μέρους μας άνόητον συνεννόησιν — είναι άδιαφιλονίκητον, ως είναι άδιαφιλονεικτον και το έτερον φαινόμενον της αιώρήσεως ενός μανδολίνου, οϋτινος εικών ελήφθη εν έτέρω συνεδρίασει, εν ή παρευρίσκοντο μόνον ο κ. Ba sile, διδάκτωρ της Ιατρικής και ο ίπλότης Benetti, του ύπουργείου των Έξωτερικων.

Κατά την τελευταίαν συνεδρίασιν, δύο φαινόμενα παρήχθησαν, άτινα αξίζουσι ειδικής εξετάσεως. Σφαίρα εκ καουτσούκ, εύρισκομένη επί τινος επίπλου, πολύ μακράν της τραπέζης των πειραματιστων, έβαλε τρις άπό του μετώπου του κ. Giannini εις το της Κας Steffoni, οίτινες ήσαν και επόπται την εσπέραν ταύτην και συνεπώς εύρίσκοντο εις θέσιν πλέον ή παντός άλλου να εξακριβώσασιν την άκινήσιν του μεσαζόντος. Και έτέρα μικρά τραπέζα, ήτις άφου άνήλθεν επί της ημετέρας τραπέζης, διεληθούσα άνωθι των κεφαλών μας, έπέστρεψεν εις την θέσιν της, εξακολουθούσα το ίδιον πείραμα...

(Giornale d'Italia, 16 7)ερίου 1908).

(Έπεται το τέλος)

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Περί τας 800 και πλέον χιλιάμετρα απέχει ή Άττική του τεκτονικού ρήγματος, του πρό άνημμενούτων χρόνων άποσπάζοντος την Σικελίαν της Καλαβρίας και άποτελέσαντος εν τή περσόφ των κίωνων θαλάσσιον στενόν, τον παρθμόν της Μεσοήνης, μόλις 2 χιλιομέτρων πλάτος έχοντα, εκκτερώθεν του όποιου κεντρικι αί καταστραφείσαι πόλεις Ρήγιον και Μεσοήνη.

Και όμως καιτοι τασκούτη άπόστασις χωρίζει τας Άθήνας του καταστρεπτικού τούτου κέντρου, πλειστοι την νύκτα περί την 10 ώραν και 18' (κατά την έμην περικήρησιν) της τελευταίας Κυριακής (21 Δεκ.) ήσθάνθημεν άρκούντως ισχυρόν σεισμόν, ώστε αί άνοικτά θύρες των δωμάτιων εκινήθησαν. Διήρσε δ' οϋτος κατά την έμην περικήρησιν περί τας 6 δεύτερη της ώρας λεπτά.

Όστε πώς τις δύναται να φαντασθή, όπόσον δεινός θα ήτο ο συγκλονισμός οϋτος επί του τόπου της καταστροφής και να εξηγήσθ, δικτι ο συγκλονισθείς πυθμήν εξεσφενδόνισε την θαλάσσαν κατά των περικειμένων άτυχων πόλεων και άπεπεράτωσε το έργον της καταστροφής.

Ημεεις όμως οι εν Άθήναις ζώντες εϊμεθα

πάντοτε εξησφαλισμένοι εκ τοιούτων ύποχθωνίων καταστροφών, καιτοι περιλειόμεθα πανταχόθεν υπό σεισμοπλήκτων περιοχών (Λοκρίς, Θήβαι, Αίγαίον, Ύδρα, Αίγιον, Κόρινθος, Παρνασίς, Ζάκυνθος, κτλ.), διότι εύτυχώς το έδαφος των Άθηνων εϊνε δύσειστον και έτερόσειστον, σειόμενον άλλοπαθώς.

Ός εκ τούτου και δέν δύναμεθα πάντες να φαντασθώμεν τους τοιούτου είδους ύποχθωνίους συγκλονισμούς. Συμβαινουσι σεισμοι έλαφροί, μόλις κίσθητοι, ή μόνον δι' εύκισθήτων σεισμοκαπίων άντιληπτοι. Άλλά και επέρχονται συγκλονισμοι δεινότατοι. Οι κώδωνες των εκκλησιών κρούονται αυτομάτως, τα οικοδομήματα ρήγνυνται και κατακρημνίζονται εκ θεμελίων, ή γη σχίζεται, οι λίθοι των λιθοστρώτων και οι άνθρωποι άνακτινάσσονται εις τον άέρα, οι σφαιρι τηλεβόλων, οι οικίαι άνακρίπτονται εκ θεμελίων, βράχοι πελώριοι άποκόπτονται άπό των όρειων και καταπίπτουσιν εις την κοιλάδα ή εις την θαλάσσαν.

Άλλά μόνον οι καταστραφεί κούται Βάρκορα άνοίγονται και κατακτινουςιν ολοκλήρους πόλεις, ως τα Βοόρα παρά το Αίγιον, ή στερεά γη κατολισθινει προς την θαλάσσαν και

πόλεις παράλιο κατακτινούνται και μεταβάλλονται εις βυθόν θαλάσσης, ως ή παρά το Αίγιον ποτέ υπάρξακα πόλις Έλικη, το στερεόν έδαφος σκλάσσεται όσπερ θαλάσσα, οι τάφοι άνοίγουσιν και οι εν αυτοις νεκροί άνακτινάσσονται μακράν, τα όρη σκιρτώσιν, ώσει κριοί, οι ποταμοι πύουσιν ρέοντες επί τινα χρόνον και οι πηγαί άποτυφλουτκι ή ύπερπληθύνονται ή μεταβάλλουσι κοίτην.

Και επί τέλους επέρχεται το κύμα της θαλάσσης και άποσύρει τα πάντα και επιβουητικώς εκρήγνυνται ούρανομήκει πυρκαϊκι, ίνα μη οϋδέν διασωθή.

Πάσα δ' αύτη ή όργή της φύσεως συνοδεύεται και υπό φοβερών ύποχθωνίων βρόμων και μυκηθμών, ότε ο εν άπογνώσει διατελών θνητός νομίζει, ότι οι δαίμονες της κολάσεως θέλουσι να διακρήξωσι τα χαλύβδινα αυτών δεσμά και, άνατρέποντες την γην, να φέρωσι την καταστροφήν και τον θάνατον εις την εν ειρήνη βιοϋσαν ανθρωπότητα.

Ταύτα και πλειστοι άλλα εϊνε τα δεινά των σεισμών.

Ο θάνατος 200,000 αδελφών Ιταλών, εντός όλιγίστων δευτερολέπτων άρπαγέντων άπό της ζωής και συντριβέντων ή καταποθέντων υπό του κύματος, συγκινει μέχρι δακρύων πύσαν ανθρωπίνην καρδίαν. Και πάνυ όρθως και κατά καθήκον ή πεπολιτισμένη ανθρωπότης έσπευσε και πρέπει να σπεύση άρωγός και να επισταλάξη περήγορον βάσκαμον εις τους δικασθέντας, οίτινες εν ριπή όφθαλμου άπώλεσαν πύν ο,τι προσφιλές και πολύτιμον εϊχον εν τώ κόσμω.

Ο σεισμός οϋτος του πορταού της Μεσοήνης καταλογίζεται εις τους μεγίστους, ύσους άναφέρει ή ιστορία του ανθρωπίνου γένους.

Άλλά και άλλοι σεισμοι συνέβησαν πολλή δεινότεροι εν περωχημένοις ιστορικοις χρόνοις. Η ποτέ μεγάλη και πλουσία Αντιόχεια, ήτις εϊνε νύν πολίχνη, άπώλεσε κατά τον γ' μ. Χ. αιώνα περί τας 200,000 ανθρωπίνων υπάρξεις.

Αι μεγαλειτερα όμως καταστραφεί εγενοντο εν Ν. Αμερικη και εν τώ βαθυπέδω του ποταμού Γάγγου. Τη 28η Οκτωβρίου του 1746 φοδερός σεισμός συνεκλόνησε το Κάλιαον, περικήν της Περουβίας πόλιν, μεθ' ον μέγα του Είρηνηκού Όκεανού κύμα εφώρησε κατά της πόλεως. Τήν πόλιν ταύτην επισκερθείς τις άμέσως μετά την καταστροφήν, έγραψε τα εξής :

«Οϋδέ το ελάχιστον σημειον του προτέρου αυτης σχήματος ενκτιμεινεν, αλλά σωροι εξ άμμου και κροκκλών ύπεδεινουν την τοποθεσίαν αυτης. Τινες των πύργων της πόλεως άντέστησαν επί τινα χρόνον δια των ισχυρών αυτών τειχών κατά του συγκλονισμού του σεισμού, αλλά μόλις οι δυστυχεις κάτοικοι ήρχι-

σαν να συνέρχωνται εκ του τρόμου, αίφνιδίως ή θαλάσσα εξωγκώθη, ώστε το σχηματισθέν κύμα, καιτοι το Κάλιαον εκειτο επί ύψώματος, εφώρησε κατ' αυτου και τα πάντα εκάλυψε, τα δε επίλοιπα εξεσφενδόνισεν όπισθεν της πόλεως. Και συγγρόνως το κύμα άνέσκαψεν εκ θεμελίων πάντα τα οικοδομήματα».

Τη 11η προς την 12ην Οκτωβρίου του 1837 ισχυρός εκνεσρίας άνεμος (κυκλών ή τυφών), συνουδεύόμενος υπό σεισμού, εφωρήσε κατ' των εκβολών του Γάγγου, άνύψωσε το ύδωρ 40 πόδας ύπερ ήτην συνήθη αυτου επιφάνειαν, οϋ ένεκα επνήρησαν περί τας 300,000 ανθρωπων.

Άλλά και έτερα καταστροφή και πολλή δεινότερη συνέβη κατ' τα μέρη εκεινα της Ασίας. Τη 31η Οκτωβρ. προς την 1ην Νοεμβρίου του 1876 φοδερά καιτιγίς εφθασε μέχρι των εκβολών του ποταμού Βραμασοϋσία, καθ' ήν στιγμήν ειχε λάβει γώραν εκτάκτως ισχυρά πλημμυρίς. Το ύδωρ τότε όρηκτικώτατα εφώρησε κατ' τας στερεάς και εκάλυψε μέχρι ύψους 45 ποδών επιφάνειαν 7,755 τετραγωνικών χιλιομέτρων, (δηλ. κατ' 1200 τετραγ. χιλιομ. μείζονα της επιφανείας της Άττικής και Βοιωτίας). Κατ' τον κατακλυσμόν τουτον λεγεται, ότι επνήρησαν κατ' την έκθεσιν 1, 215,000 ανθρωποι, κατ' άλλους δε μόνον 100,000. Οι επίλοιποι εσώθησαν άνδάντες εις τα ύψηλά δένδρα, άτινα φυτεύουσιν οι κάτοικοι περί τας οικίας αυτών.

Εκτός όμως τούτων και πολλών άλλων καταστροφών, έχομεν και τιν μέγαν κατακλυσμόν του βαθυπέδου της Μεσοποταμίας του διακρευμένου υπό των διδύμων ποταμών Εϋφράτου και Τίγρητος.

Κατά τας υπό Άγγλων και Γάλλων Ασιακολόγων γενομένες εν Νινευη και Βαβυλώνη άνεσκαφές άνευρέθησαν και πλειστοι Ασσυριακά συγγράματα δια σφηροειδών γραμμάτων, επί πλινθίων πινακίδων γεγραμμένα (επί Σφρακνικήλλου ή Ασουρπικνικήλλ, 668-628 π. Χ.) Μεταξύ τούτων εύρέθη και το έπος Έδουβίρ ή Νεμυρδ, εν ο περιγράφεται ως επεισώδιον και μέγας κατακλυσμός, κατακτινός την Μεσοποταμίαν (βλ. και Καθολικήν ιστορίαν Η. Κερυλίδου τόμ. Α σελ. 135). Το επεισώδιον τουτο συντόμως κατ' τον Nemay (Erdheschichte A' σελ. 293) εχει ως εξής :

«Ο Έδουβίρ (Νεμυρδ), άπώλεσε τον φίλον αυτου Ευβίνην, μετακτατεύει προς τας εκβολάς του Εϋφράτου και Τίγρητος, ενθα εζηβιον θάνατον, θεός γενόμενος, ο προπάτωρ αυτου Χασίς-Αθρά (Χασισάδρα ή Χασισάρα, κατ' νεωτέρην άνάγνωσιν Σμαξί-Ναπιστία = ήλιος ζωής), ύστις διαηγείται ως εξής τον βίον του και την άπό του Κατακλυσμού σωτηρίαν του. Οι μεγάλοι Θεοι άπεφάσαν δι' κατακλυσμών να καταστρέψωσι την αρχαίαν πόλιν

Σουριπλάκ, έκτισμένην παρά τὰς τότε έκβολὰς τοῦ Εὐφράτου, αἵτινες ἐκείντο μεσογειότερον. Ὁ "Ea, ὁ Θεὸς τῆς θαλάσσης, παρκινεῖ τὸν Χασις-Ἄδρα νὰ κλυπηγῆσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς πλοῖον, εἰς τὸ ὅποιον νὰ μεταφέρῃ ἄπασαν τὴν περιουσίαν του, τρεφὰς, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὰ κτήνη του καὶ θηρία ἄγρια. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠρνήθη ὁ Χισιστάρα, ἀκολούθως ὅμως ἐγκυπήγησε τὸ πλοῖον καὶ ἀσφαλτώσας αὐτῷ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆ ἀσφάλτῳ, εἰσῆγαγεν εἰς αὐτὸ τὰ ὑπάρχοντά του, διάφορα ζῷα καὶ σίτον καὶ ἐπεβίβάσθη μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων του εἰς αὐτό. Ἦδη ἐγείρεται λαίλαψ καὶ καταιγίς, ὕδωρ ἀνεξόρμησεν ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, καὶ ὁ Θεὸς τῆς θαλάσσης ἐπιφέρει τὸν κατακλυσμὸν.

Σκότος ἐπεκάλυψε τὴν γῆν καὶ ἐπὶ εἴς ἡμέρας καὶ ἐπὶ νύκτας διήρκεσεν ἡ καταστροφή. Τέλος ἔπαυσεν ἡ καταιγίς, ἐγένετο πάλιν εὐδία καὶ τὰ ὕδατα ἀπῆλθον, τὸ πλοῖον ὅμως ἐξώκειλε παρά τοὺς πρόποδας τῶν τῶ βαθύπεδον τῆς Μεσοποταμίας περιεκκλόντων ὑψώματων τῆς Νιζίρης, ἧτις ἦν τόπος κείμενος νοτιοανατολικώτερον τῆς Νινευῆς. Ἀκολούθως ὁ Χασις-Ἄδρα ἐξαπέστειλε πηγά, ὁ δὲ μέγας Θεὸς Βέλ (Βῆλος) ὀρκίζεται νὰ μὴ φέρῃ πλέον κατακλυσμὸν, ἡ δὲ Θεὰ Ἰατάρ ἀνυψοῖ πρὸς ἐνίσχυσιν τούτου τὸ μέγαν τοῦ Ἄνι τόξον (τὸ Οὐράνιον τόξον).

Ὁ Ed. Suess ἐν τῷ κλασσικῷ αὐτοῦ συγγράμματι Das Antlitz der Erde δημοσιεύει μεταφραστικὸν ὀλοκλήρου τούτου τοῦ ἐπεισοδίου.

Ἐκ τῆς ὑπὸ γεωλογικὴν ἔποψιν ἀναλύσεως τῆς διηγήσεως ταύτης ὁ Suess δίδει τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν :

«Κατὰ τινὰ περίοδον συνεχῶν σεισμῶν ἐπικνευλιγμένως τὸ ὕδωρ τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐφόρμησε κατὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Κάτω Εὐφράτου. Ἐκ τούτων ὀδηγούμενος προνοητικῶς ἀνὴρ, ὁ Σασιστάρα, ἐγκυπήγησε πλοῖον κλαυθεῖδες, ὡς καὶ νῦν γίνεται ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Εὐφράτου, ἀσφαλτώσας αὐτὸ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Οἱ συγκλονισμοὶ τοῦ ἐδάφους ἐπαυξάνουσι καὶ αὐτὸς καταφεύγει εἰς τὸ πλοῖον· τὰ ὕδατα τῆς ἀθύσσου ἀναβάλλοντι διὰ τῶν ρηγματίων τοῦ ἐδάφους (ὡς συνέβη πολλάκις, π.χ. ἐν Καλαβρίᾳ, Αἰγίῳ, Φθιώτιδι), συγχρόνως δ' ἐπέρχεται τυφὸν ἰσχυρὸς ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, συνοδευόμενος ὑπὸ ραγδικιότατης βροχῆς.

Κῶμα τῆς θαλάσσης μέγα εἰσορμήσεν διὰ τῆς κοιλάδος, ὤθησε τὴν κίβωτον ταύτην οὐχὶ πρὸς τὴν θαλάσσαν, ἀλλὰ πρὸς τὰ μεσόγεια, πρὸς τοὺς λόφους τῆς Νιζίρης (ὡς ἐν Κελλάφῳ).

✱✱

Καταστροφικὸν τοιαῦται μυριόενεκα ἐκ σεισμῶν καὶ ἠφαιστειῶν ἐκρήξεων καὶ πλημμυρῶν οὐδέποτε θὰ πύσωσιν, ἐφ' ὅσον θὰ κατοικῆ

ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ λογικὸς ὅμως ἄνθρωπος, ὁ διεισδύων εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, δὲν πρέπει νὰ μὲνη ἀπαθῆς ὡς μοιρολάτρης, ἀλλὰ ν' ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν ἀγρίων δυνάμεων δι' αὐτῶν τῶν μέσων, ἧτινα αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ φύσις παρέχει αὐτῷ.

Ἡ σεισμολογικὴ ἐπιστήμη δὲν ἔχει μόνον σκοπὸν θεωρητικόν, τὴν ἐξηγήσασιν τῶν ποικίλων τῶν σεισμῶν φαινόμενων καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς μυστηριώδους αὐτῶν αἰτίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πρακτικώτερον καὶ πολλῶ ὠφελιμώτερον, τὴν ἐξασφάλισιν τῶν φωλεῶν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, αἵτινες ἐπὶ τοιούτων ἐπισφαλῶν εὐρίσκονται θέσεων.

Οἱ σοφοὶ τῆς Ἰταλικῆς συσμολογίας πάντες θὰ καθοδηγήσωσι τὴν Κυβέρνησιν των, ὅπως διὰ καταλλήλων νόμων ληφθῶσι πάντα τὰ ἐξασφαλιστικὰ μέτρα εἰς τὴν οἰκοδομικὴν καὶ τὴν τοποθεσίαν σεισμοπλήκτων τόπων, ἵνα μὴ θρηνηῶσι τοσαύτους μυριάδας ἀνθρώπων, ὅσους οὐδὲ ἀμείλικτοι πόλεμοι ἐθνεπάτωσαν.

Καὶ ἡμεῖς τούτους πρέπει νὰ μνησθῶμεν, διότι ὁ Ἑλληνισμὸς πολλάκις ἔλαβε πικρὰν πείραν τῶν σεισμῶν καὶ ἀνκρυφιδόλως πολλάκις θὰ λάβῃ καὶ θὰ θρηνησῇ ἀνθρωπίνως ὑπάρξεις καὶ ἀπώλειαν περιουσιῶν.

Ἄν αἱ Ἀθηναίαι ἦσαν ἐκτισμέναι, ὅπου τὰ χωρία Προσκυνῆ καὶ Μαλεσιναίη τῆς Λοκρίδος, ἧτινα ἐκ θεμελίων κατεστράφησαν κατὰ τὸν σεισμὸν τοῦ 1894, ἔθελον μεταβληθῆ ἐντὸς δευτερολέπτων εἰς σωρὸν ἐρειπίων καὶ πτωμάτων.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ ἔδαφος αὐτῶν εἶνε δύσσειστον καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ αἰῶνας ἴστανται οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Λιῶς καὶ οἱ τοῦ Σουριαράτου Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Σουνίου, ἐνῶ οἱ κολοῖ τῶν εὐσειστων Κορίνθου καὶ Ὀλυμπίας κατεκρημνίσθησαν.

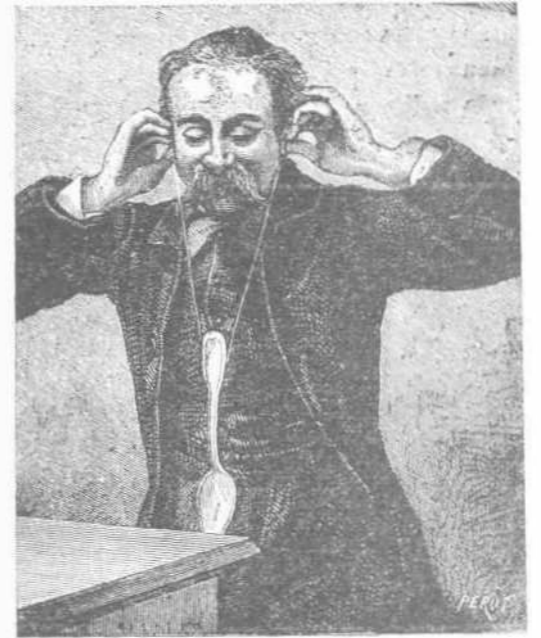
Κατὰ τὸ 1894 ἐπιτροπὴ ἀνέλαβεν, ὅπως καθάρσῃ τὸν περὶ ἡμῶν ἀντισεισμικὸν τρόπον τῆς οἰκοδομῆς τῶν πόλεων, ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἐκεῖνο ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, διότι ἐλησμονήθη τὸ κελόν. Καιρὸς ὅμως εἶνε μετὰ τὸ μέγαν τῆς Μεσσηνίας τῆς Ἰταλικῆς πάθημα νὰ μὴ λησμονήσωμεν τοὺς σεισμοὺς, διότι κινδυνεύουσι Λοκρίς, Βοιωτία, Περνήσιας, Κορινθία, Αἰγίον, Πάτρας, Μεσσηνία, Λακεδαιμόν, Ζάκυνθος, Κεφαλληνία, Λευκάς, καὶ Ἀργεῖον.

Θὰ τοὺς ἐνθυμηθῶμεν, ὅταν πάλιν πάθωμεν!!

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητὴς Ἐθν. Πανεπιστημίου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ
ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ

οιτέρον μικρῶν κυλίνδρων, περιφερείας δέλων λυγγίας καὶ δέκα περίπου ἑκατοστομέτρων μήκους. Ἐνόηουσι δὲ τὰ δύο χαρτόνια διὰ μεταξίνου νήματος μήκους 15—20 μέτρων καὶ ὁ μὲν ὀμιλῶν θέτει τὸ στόμα του ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ἐνὸς κυλίνδρου, ὁ δὲ ἀκούων θέτει ἐπὶ τοῦ ὀπίου του τὸ ἕτερον στόμιον καὶ ἡ συγκοινωνία γίνεται πλήρης.

Φ. Η.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Αἱ ἡμικρανίαι

Αἱ ἡμικρανίαι προέρχονται ἀπὸ πολλὰς αἰτίας καὶ συνελπῶς ἔχουσι καὶ διάφορα τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

Ποδύλουται πολὺ θερμὰ καὶ τὰ ὁποῖα τὰ διαρκοῦν ὀπίω ἕως δέκα λεπτὰ εἶναι πολὺ συντελεστικά.

Τὸ περιμυδόν, ἡ ἀντιπυρίνη, ἡ φενεσετίνη κτλ. ὀφελούν ὡσαύτως ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας.

Αἱ μικραὶ αἰται ἀδιαθεσίαι εἶναι τόσον συγγαὶ παρά τισι γυναιξίν, ὥστε εἶναι καλὸν τὰ συμβουλευόμενα αἰται τὸν ἰατρὸν περὶ τοῦ καταλληλοτέρου ἐκ τῶν φαρμάκων τούτων καὶ τῆς ἀναλόγου δόσεως.

Ὁ ἱατρός σας

Τὸ προκείμενον πείραμα δίδωσιν ἡμῖν ἰδίαν τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου διὰ μέσον τῶν στερεῶν σωμάτων.

Ἀναρτῶμεν κοχλιάριον ἀργυροῦν ἢ ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἐν τῷ μέσῳ νήματος, οὐτινος τὰς δύο ἄκρας προσκολλῶμεν ἐντὸς τῶν ὠτων ἡμῶν, ὡς δείκνυται ἐν τῇ ἔναντι εἰκόνι. Τούτου δὲ γεγομένου προσκρούομεν τὸ κοχλιάριον ἐπὶ τραπέζης, ἀφοῦ προσδώσωμεν αὐτῷ μικρὰν ταλάντωσιν. Ἡ μετάδοσις τοῦ ἤχου γίνεται τοσοῦτον ζωηρῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς προσκρούσεως, ὥστε νομίζομεν, ὅτι ἀκούομεν τὸν βόμβον μεγάλου κώδωνος.

Ἡ περιστασις αὕτη ἐξηγεῖ καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς φωνῆς διὰ νήματος τηλεφώνου τῶν παιδῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ προσαρμύζονται δύο στρογγύλλα χαρτόνια εἰς τὰ ἄκρα, δύο ἐκ κα-

Η ΕΠΙ ΟΘΟΝΗΣ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ἄββᾶς Γάβρ καταγινόμενος εἰς τὴν χριστογραφίαν ἠγόρασεν ἐσχάτως ἐκ τῶν ἀπογόνων ἀρχαίας τυῆς οἰκογενείας κοπτῶν, τῆς Ἄνω Αἰγύπτου πάπυρον ἑλληρικὴν, τοῦ VI ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνος, περιέχοντα διαφόρους εἰκόνας, ἀναγομένας εἰς τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ διήγησιν περὶ τῆς περιφήμου εἰκόνας τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν παράδοσιν ὡς γνωστὸν, ἀπεικονίσθη ἐπὶ τινος οὐράνης καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀρμενικῆς πόλεως Ἐδέσσης.

Τὸ ἀνακαλυφθὲν χειρόγραφον περιέχει ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, καλουμένου Ἀβγά, πρὸς τὸν Ἰησοῦν «ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ ἱατρὸν ἀναφανέντα ἐν Ἱερουσαλήμ». Ὁ Ἀβγάς ἐξηγεῖ, ὅτι πληροφορηθεὶς τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτελεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἐσκέφθη, ὅτι οὗτος ἢ θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ Θεὸς ἢ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ μεταβῇ καὶ μέχρι αὐτοῦ, ὅπως τὸν θεραπεύσῃ καὶ ὅπως προστατεύσῃ τὴν πόλιν του, ἵνα μηδεὶς τῶν ἐχθρῶν του τὴν καταλάβῃ καὶ τὴν καταστρέψῃ. Ἐπὶ τέλος τῷ ὑπόσχεται, ὅτι ἐν τῇ μικρῇ πόλει αὐτοῦ θὰ εἶνε ἐπισφαλῆς κατὰ τοῦ ἀπειλουμένου κινδύνου ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῶν Ἰουδαίων.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς Ἐδεσσαν,

Ὁ ἀπεσταλμένος φέρων εἰς τὸν Ἀβγά τὴν εἰκόνα.

Ἡ ἐπὶ τῆς οὐράνης εἰκὼν ὡς εὑρίσκεται νῦν ἐν Γενοῦῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου

διότι ὀφείλει νὰ ἐκκληρώσῃ ὅλην τὴν ἀποστολὴν, ἡ ὁποία τῷ ἀνετέθη καὶ ἀκολούθως θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Ὑψιστον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπέστειλε. Θάποστειλῇ ὁμοῦ εἰς Ἐδεσσαν ἕνα τῶν μαθητῶν του, τὸν Θαδδαῖον τὸν ἢ Θωμᾶν, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ θὰ προνοήσῃ ὥστε ἡ πόλις αὐτοῦ νὰ μὴ καταληφθῇ οὐδὲ νὰ καταστραφῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

Ὁ Ἀβγάς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐχάρη μεγάλως. Ἀφ' οὗ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὸν Ἰησοῦν, ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ δεύτερον ἀπεσταλμένον, ζωγράφον, ὁ ὁποῖος νὰ λάβῃ τοῦλάχιστον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ ἀπεσταλμένος συνήτησεν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰ προπύλαια τῆς Ἱερουσαλήμ.

— Ἄνθρωπε, εἶσαι προδότης, τῷ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

— Ἄν εἶμαι προδότης, ἀλλ' ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως Ἀβγά διὰ νὰ ἴδω Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον καὶ λάβω τὴν εἰκόνα αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλεν αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκεν.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἀνέβη ἐπὶ ὑψηλῆς θέσεως, ἐξήτασε τὴν μορφήν τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τοῦ ὄφρασματος, ἀλλὰ θεῖα τις δυνάμις τὸν ἠμποδίζε.

Ὁ Ἰησοῦς μαινεύσας τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀπεσταλμένου τὸν ἐκάλεσε παρ' ἐαυτῷ διὰ τοῦ Θαδδαίου ἢ Θωμᾶ καὶ λαβὼν ὕδωρ ἐπίλυσε τὸ πρόσωπόν του. Ἐπειτα ἐσπογγίσθη δι' οὐρά-

νης. Ἐπὶ τῆς οὐράνης δὲ ταύτης ἀπεικονίσθη ἡ θεῖα αὐτοῦ μορφή. Ὁ Ἰησοῦς τὴν ἔδωκε εἰς

Ἀντίγραφον τῆς ἐπὶ τοῦ παπίρου εἰκόνας. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀβγά λαμβάνει τὴν οὐράνην παρὰ τοῦ Χριστοῦ.

τὸν ἀπεσταλμένον, τότε διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν Ἀβγά.

Ὅτις εἶχε ἢ παράδοσις αὐτὴ κατὰ τὸν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντα πάπυρον.

Κατὰ τὸν Εὐσέβιον τῆς Καισαρείας, ἱστορικὸν τοῦ τετάρτου αἰῶνος, τὰ γεγονότα ταῦτα ἐγένοντο σχεδὸν, ὅπως ἐκτίθενται ἀνωτέρω. Προστίθεται δὲ ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀβγά προστατευόμενος ὑπὸ τῆς θεῖας εἰκόνας, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Ἐδεσσαν, ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀβγάς ἴαθη.

Τὸ πολέμιον τοῦτο κειμήλιον, τὸ παλλάδιον τρόπον τινα τῆς Ἐδέσσης, ἔμεινεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων καταλήψεως αὐτῆς. Οἱ Μουσουλμάνοι μετὰ τῆς πόλεως κατέλαβον καὶ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐτήρησαν μετὰ σεβασμοῦ μέχρι τῶν μέσων τοῦ δεκάτου αἰῶνος.

Κατὰ τὸ 945 ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμανός, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος πραγματικῶς ἀνήκεν εἰς τὸν γαμβρὸν του Κωνσταντῖνον VII, τὸν Πορφυ-

ρογέννητον, κατώρθωσε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Ἐμίρου τῆς Ἐδέσσης τὴν εἰκόνα ἢ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ σεπτὰ αὐτὰ κειμήλια μετεφέρθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου ἐγένοντο δεκτὰ τὴν 16 Ἀπριλίον 945 διὰ πανδήμου καὶ ἐπισήμου τελετῆς.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ ἐφυλάσσετο εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀκολούθως εἰς τὸν ναὸν τοῦ Φόρου, ὅπου ἐτίθη ἐν χρυσῷ πλαισίῳ, κεκοσμημένῳ δι' εἰκόνων καὶ ἀριστοτεχνιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφίρουν νὰ φαίνεται εἰ μὴ μόνον τὸ πρόσωπον.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος τυχὸν συνδρομῆς τινος παρὰ τοῦ Λεονάρδου Μονιᾶδου, πρὸς ἀμοιβὴν ἐδώρθη τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς αὐτὸν καὶ οὕτω τὸ ἱερὸν τοῦτο κειμήλιον μετεβιβάσθη εἰς Γενοῦην.

Ἐν Γενοῦῃ ἡ ἀγία καὶ πολύτιμος εἰκὼν ἀνετέθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, ὅπου μετὰ πολλὰς περιπετείας—διότι λόγον χάριν κατὰ τὸ 1507 ἐκλάπη καὶ

Ὁ Ἰησοῦς λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀβγά.

μετεφέρθη εἰς Γαλλίαν, ὅθεν ὁμοῦς ἀμέσως ἐπεστράφη—εὑρίσκεται καὶ σήμερον ἠσφαλι-

σμένη δι' ἑξ κλειθρων, τῶν ὁποίων αἱ ἑξ ἑξοχώτεραι οἰκογένειαι τῆς Γενούας κρατοῦσιν ἀνά μίαν κλειδα.

Ἡ εἰκὼν ἐκτίθεται εἰς δημόσιον προσκύνημα τὴν Πεντηκοστήν καὶ τὰς δύο ἀκολουθούς ἡμέρας.

Ἑλληνικὸς πάθος τοῦ VI αἰῶνος, εὑρεθείς ἐν Ἄργῳ Αἰγύπτῳ καὶ περιγράφων γίαν ἱστοριαντῆς ἐπὶ ἀθήνης εἰκότος τοῦ Χριστοῦ.

ΣΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΟΥ

Στὸ κάμπο μέσα τῆς ζωῆς, σπαρμένο, γεμάτο ἀπὸ λουλουῖδια καὶ ἀγκάδια ἓνα παιδάκι εἶδα φτερωμένο τὴν ὠμορφιά του ποῦ στόλιζε μὲ ἄνθια.

Χάρι, δροσιὰ γεμάτο καὶ εὐωδιά τῆς ἄνοιξης πρωτόβγαλτο λουλουῖδι κάθε ἀνθρώπινη σαγήνευε καρδιά ἀληθινὸ τοῦ Παραδείσου ἀγγελουῖδι.

— Πάρε καὶ Σὺ ἀπὸ τὰ λουλουῖδά μου ποῦνε δροσιὰ γεμάτα. Μὴν τὰ μαράνης.
— Πάρτα, μοῦ εἶπε, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου νὰ μὲ θυμᾶσαι ὡς ὄτου ν' ἀποθάνης.

Χίλιαις φοραῖς τὰ φίλησα, ἀλήθεια καὶ ἕγραναν τὰ μάτιά μου τὰ δάκρυά μου Τὰ κράτησα γιὰ φυλαχτὸ στὰ στήθια πολὺ βαθειὰ μὲς τὴν καρδιά μου.

Καὶ τώρα τῆς ἀγάπης τὰ λουλουῖδια κάθε στιγμή μὲ φέρνουνε σιμά σου καὶ ψάλλουνε γλυκὰ χαρᾶς τραγουῖδια Πάντα μοῦ λένε : τὸνομά Σου !

ΜΥΡΤΩΝ ΒΙΤΑΛΗΣ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατὰ τῆς εὐκοιλιότητος

Ἴδου ἐν ἀμερικανικὴν ἀντιγράμκων, ὅπερ ἐπιτυχῶς συνειθίζεται ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τῆς χρονίας εὐκοιλιότητος ἰδίως.

Τρώγουσι μονομερῶς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης τροφῆς, τρυφερὰ φύλλα γουλιού (βέβας), σπικνικίου καὶ μουστάρδας, ἀπὸ προηγουμένως βράσουν ὅλα μὲζὺ ἐπὶ δύο ὥρας ἐντὸς ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ ἔχη βράση προηγουμένως ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τεμάχιον χαιρινοῦ λίπους.

Δὲν ἐυποδίζουσι τὴν εὐκοιλιότητα μὲ στυπτικὰ ἢ μὲ κατὰπράντικα, ἀλλ' ἀφίγουσιν αὐτὴν ἐλευθέρην.

Κατὰ τῆς νευραλγίας

Πάντες πλέον ἢ ἑλαττον ὑποφέρουσιν ἀπὸ νευραλγίας καὶ πλειεστὶ ἕσα, ὡς γνωστὸν μὲσα μετχειρίζονται πρὸς κατὰπράνσιν αὐτῶν.

Συνιστῶμεν τὸ ἀκόλουθον ἀπλουστάτων μέσον :

Ἐντριβὴ διὰ μαντόλ, κατὰπράνουμ συνήθως τοὺς ἀρροήτους αὐτοὺς πόρους. Προσθέσθε εἰς τὴν ἀπλουστάτην αὐτὴν θεραπείαν ἐλαφροτάτην δόσιν φενασετίνης ἢ χλωράλης

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ. Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσεται βρέφος ἐσποργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ».

(Λοικᾶς

Δεκαεννέα ὀλόκληροι διέρρουσαν ἑκατονταετηρίδες, ἀφ' ἧς ἐκλαυθμύρισεν ἐν τινι εὐτελεστάτῳ σπηλαίῳ βρέφος πτωχόν, ἐκ μητρὸς γεννηθὲν ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς.

Τὸ βρέφος τοῦτο, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐδείχθη, ἦτο προσωρισμένον ὑπὸ τῆς ἀπείρου Μεγαλειότητος ν' ἀποβῆ ἢ σωτηρία τῶν λαῶν καὶ ἢ ἀνάπλασις τοῦ κόσμου. Τοῦτου ἕνεκα καὶ ἡ γέννησις Αὐτοῦ ἐδηλώθη δι' ἐκτάκτων καὶ παραδόξων σημείων. Πρωτοφανῆς καὶ ὑπέρλαμπρος ἀστὴρ, καὶ ἀστραπόμορφος ἀγγελιαφόρος, καὶ «πλήθος στρατιᾶς οὐρανοῦ», ἀνήγειλαν τοῖς ἀνθρώποις τὸ χαρμόσυνον γεγονός, καὶ ἐδοξολόγουν τὸν οὐράνιον Πατέρα, τὸν οὕτως εὐδοκίησαντα. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ».

Τὸ οὐρανόπεμπτον τοῦτο παιδίον ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν νὰ συγκλονήσῃ καὶ ἀναστατώσῃ τὸ σύμπαν. Ἐμελλεν, ἄνευ πλοῦτου καὶ παιδείας, ἄνευ δόξης καὶ χρημάτων, ἄνευ τινὸς κοσμικῆς δυνάμεως καὶ ἀνθρωπίνης συναγωγῆς, νὰ σηταράξῃ καὶ ἀνατρέψῃ θρόνους δυναστῶν καὶ συνθλάσῃ σκήπτρα τυράννων αἰμοχαρῶν. Καὶ τὸν κίνδυνον τοῦτον, οἷον ἐπὶ προβλέπων ὁ αἰμοδιψῆς τῶν Ἰουδαίων βασιλεὺς Ἡρώδης, διέταξε γενικὸν τῶν βρεφῶν ὀλεθρον καὶ σφαγὴν. Ἀλλὰ τὸ θεῖον βρέφος διεφυλάχθη ὡς καὶ ἀβλαβὲς ὑπὸ τῆς πατρικῆς Προνοίας, ἧτις προώρτισεν Αὐτὸ νὰ δράσῃ καὶ μεγαλοουργήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ, κηρύττον τὴν ἀλήθειαν, διδάσκον τὴν θεογνωσίαν, ἀποδιώκον τὴν πλάνην, φωτίζον τὰ ἐν σκότει, ἐπανορθοῦν τὰ πεπτωκότα καὶ συνάγον τὰ ἐσκοπισμένα.

Τὰ ὄργανα τῆς ἀνορθώσεως

Τὸ θεσπίσιον τοῦτο βρέφος, ἀνδρωθεν ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀσημότητι, καὶ ἄμοιρον διατελέσασαν πάσης μορφωτικῆς παιδείσεως καὶ σχολικῆς ἀναπτύξεως, οὐ μόνον τυράννων τῶν

τὴν ἰσχὺν καθεῖλεν, ὡς πρὸ εἶπον, ἀλλὰ καὶ τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων τὰ συστήματα καὶ τὰς ἰδέας ἤλεγε καὶ ἀνέτρεψε, καὶ τὰ ποικίλα τοῦ κόσμου θρησκευματα κατέρριψε καὶ ἐξεμηδένισε. Πῶς καὶ τίνι τρόπῳ ; Δι' ὀργάνων εὐτελεστάτων καὶ τρόπου ποραδόξου. Ταῦτα κατώρθωσεν, ἀναφωνεῖ ἐνθους ὁ μέγας τοῦ χριστιανισμοῦ ρήτωρ καὶ διδάσκαλος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «οὐχ ὄπλοις χρώμενος, οὐ χρήματα δαπανῶν, οὐ στρατόπεδα κινῶν, οὐ πολέμους ἀναρροῖζων, ἀλλὰ δι' ὀλιγίστων ἀνθρώπων, εὐτελῶν, ἰδιωτῶν, πενήτων, ἀπλων, ἀνυποδότητων, μονοχιτώνων». Ἴδου τὰ μέσα τῆς σωτηρίας ἀσημίαντα ὅλως, ἐξουθενημένα μηδαμινά.

Καὶ ὅμως διὰ τῶν ἀτλοϊκῶν τούτων καὶ ἀσήμων ἀλιείων «ἕψωσε τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου ὑπὲρ τὰς στροφίγγας αὐτῶν, μετέβαλε τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου τῶν αἰῶνων, καὶ δεσπόζει τοῦ χρόνου διηνεκῶς». Ταῦτα ἀπεφίνατο περὶ αὐτοῦ περιόδῳ τῆς Γερμανίας ὀρθολογιστῆς, ὁ Ἰωάννης—Παῦλος, θαυμάζων καὶ ἐκπληττόμενος τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν, καὶ τὸ ἀσίγητον μεγαλεῖον τοῦ σήμερον τεχθέντος παιδός. Ἴδου ἀληθῶς μονάρχης καὶ ἐξουσιαστῆς τοῦ χρόνου ἀπόλυτος, κυριάρχης ἀπεριόριστος, ἀνατροπεὺς τῶν καθεστώτων ἀπροσμάχητος, μεταρρυθμιστῆς πρωτότυπος· εὐλόγως λοιπὸν ἐχαρκτηρίσεν Αὐτὸν ὁ ρηθεὶς συγγραφεὺς ὡς «τὸν ἀγιώτερον μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ τὸν ἰσχυρότερον μεταξὺ τῶν ἀγίων».

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἀσημιάντων μέσων μετεχειρίσθη πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ κόσμου καὶ διδασκαλίαν παράδοξον καὶ ὅλως πρωτότυπον, διὰ τῆς ὁποίας ἐπετέλεσε τὸ πᾶν. Καὶ τὸ θαυμαστὸν εἶνε, ὅτι ἡ καινοφανῆς αὕτη διδαχὴ πᾶν ἄλλο ἦτον ἢ ἐλκυστικὴ καὶ ἀρεσκουσα. Ἀπεναντίας· ἀπήρθεκε τοῖς πολλοῖς καὶ ἀπεδίωκε μᾶλλον τοὺς ἀκούοντας ἢ προσεῖλκεν αὐτούς· καὶ μάλιστα τοὺς τότε ἀνθρώπους, τοὺς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐπιρρεπεῖς καὶ ταῖς τοῦ βίου ἀπολαύσει προσηλωμένους· καὶ τί λέγω

τό καταλάβω, φκντάζομαι αδελφέ, και τούς Θεούς τί εύκολα θά τούς πειθής.

— 'Ο Θεός κ. Πρίντζη δι' έμέ είναι ο πρώτος μου προστάτης και δεύτερος αυτά τά χέρια. Να με βοηθήση θέλω, όπως επιθυμώ, και θά αναδείξω την Ελλάδα πρώτην γεωργικήν χώραν της 'Ανατολής: χρήματα ως γνωρίζεις εγώ δέν προσκυνώ, αλλά μόνον Θεόν, πατρίδα και την οικογένειάν μου.

— Έλα πάλιν μ' έμάγευσες με τά λόγια σου, ή ώρα, παρκαλώ,...

— Αί, ή ώρα να ήσυχάσωμεν ολίγον, ύστερον πηγαίνεις εις την έργασίαν σου και τό βράδυ συναντώμεθα εις την πλατείαν και έρχόμεθα πάλιν εδώ.

Τέλος δύο ήμέρας όπου έμεινε εις Χαλκίδα, δέν ήνώσει να μ' αφήση, τό δ' έσπέρει μετά τό φκγητόν εξηρχόμεθα εις περίπατον, μικρόν ανά την παραλίαν, μεθ' ο καθήμενοι παρά την ακτήν έξωθεν κερνεύου τινος, συνεζητούμεν σχεδόν μέχρι της δωδεκάτης περί των διαφόρων άντικειμένων, ιδίαι πατριωτικών και φιλοσοφικών, διότι ο κ. Τσιροπούλος είναι και κάλλιστος πατριώτης και εύθραστής φιλόσοφος.

— Κατά την έν Χαλκίδα δικιμονήν μου έπεσκέφθην τον άρχιεπίσκοπον Χαλκίδας κ. Χρύσανθον Προβκτάν, παλαιόν φίλον και συνδρομητήν μας, μεθ' ου είπομεν πολλά, άντάξιον πνευματ. άρχηγόν του άνεπτυγμένου ποιμνίου, ύπερ τούτων έπαξίως και λαοφίλως ποιμαίνει και άνδρα σώφρονα, πεπαιδευμένον, φιλομαθή και ένάρτεον και είτα μερικούς άλλους όμοίως, τον πρόκοττον και διαρκώς κκλοκάγαθον και φιλομειδή κ. Ν. Πανάγον, διευθυντήν του καλλίστου και άρίστου ύφ' έλας τάς έπόψεις έν Χαλκίδα: ξενοδοχείου ή Παλλήροικον και τώως μέγαν οίκοπνευματοποιόν και ρεκτην παντός και καλού προδευτικού, τον κ. 'Αντ. Μπένη, άριστον έπίσης φίλον εις άκρον δε εύγενή και φιλόμουσον και φιλότιμον, έν των καλλιτέρων του τόπου εμπόρων, μεθ' ου και του αξιολόγου αυτού φιλομαθοϋς υίου είπομεν αρκετά περί πνευματιστικών, τον 'Αλεξ. Ροσόλυμον έμπορον ύαλικών και ψιλικών, δεινόν δε οικονομολόγον και άριστον λογοπαίγμονα και φιλομαθή, όστις είχε την εύγενή προθυμίαν να μοι προσφέρη διάφορα άνκψυκτικά, ένκ, συζητήσωμεν περισσότερον ως μοι έλεγε και με παρεκάλει επανειλημένως να μείνω έτι επ' ολίγον, τον κ. 'Αντωνίου έμπορον ζυλείας και επιχειρηματίαν, τον κ. Π. Καλλιμάνην, άσπτηρόν τηρητήν των παλαιών ανθρωπολογικών ήθών και έθίμων, άλλ' άριστον χριστιανόν οικογενειάρχην και κτηματίαν, τον πλαιόν φίλον και συνάδελφον κ. Παπαζαχαρίου, διευθ. του Τηλεγραφείου και τεχυδρομείου, εύγενέστατον, ίκανώτατον, φιλοτιμώτατον και εις άκρον φίλεργον υπάλληλον, ως και άλλους, έν παραλείπω την αφήγησιν, λόγω

συντομίαις, την δ' επαύριον άνεχωρήσωμεν έν Χαλκίδα δια του άτμοπλοίου «Μαργαρίτας» του Τζών μετά του κ. Τσιροπούλου, αυτός μεν δια Λίμνην, εγώ δε δι' Αϊδηψόν.

Και έπέμενε μεν να τον ακολουθήσω και εις την έπκυλίαν του, άλλ' έπέμενον και εγώ πολυ και τέλος συνεφωνήσωμεν, να μεταβώ εξ Αϊδηψού εις Λίμνην την μεθεπομένην Τετάρτην, ότε θά έώρταζεν ή Κυρία του.

Τό ταξείδιόν μας με τοιοϋτον άτμόπλοιον ύπάρξεν εις άκρον εύχάριστον και γκλήνιον, διαρκώς δε πάντες παρεμένομεν επί του καταστρώματος, βλέποντες και συνομιλούντες, ταιγκρίζοντες και λογοπαίζοντες.

Και περί μεν την δωδεκάτην ώρα άφίχθημεν εις Λίμνην, ότε άπεχωρίσθημεν μετά του κ. Τσιροπούλου, περί δε την δευτέραν έστημεν πρό των λουτρών της Αϊδηψού, όπου οι έπιτήδειοι λεμβούχοι έν τάχει, ως συνήθως, μας παρέλαθον και έν τάχει μας μετέφερον με τά άσταίχ των εις την ακτήν.

Και δέν προσήλθω να πατήσω τον πόδα μου εις την ξηράν και ακούω δεξιόθεν.

- 'Α, ή Μαρία...
- 'Α, να και ο Πέτρος...
- Κκλώς ώρισε, 'Ιουλίχ.
- Κκλώς σε ήύρηκε, Πηνελόπη.
- Τί γίνεται ο Γεώργιος;
- Ποϋ είνε ο 'Αγγελίκος;

Και χειραψία εδώ και τρυφερότητες εκεί και μάτσο και μούτσο και πηδώ και εγώ εις την ξηράν και ζητώ να διασχίσω τους συγκεκινημένους και ύποδεχομένους, ότε με παρακαμβάνουν οι αντιπρόσωποι και μεστίζι των διαφόρων ξενοδοχείων.

- Αί Θέρμαι του Σύλλκ...
- Ξενοδοχείον τό «'Ηράκλειον»...
- Ξενοδοχείον ή «Αϊδηψός»...
- Θέλετε δωμάτιον; Κύριε...
- Τίποτε από αυτά, θά υπάγω εκεί εις αυτό τό ξενοδοχείον, όπου έχει ώραίαν θέαν, πώς ονομάζεται;
- Αί, αυτό είναι τό 'Ηράκλειον, κ. Πρίντζη, είμαι του ξενοδοχείου.
- Και πώς με γνωρίζεις;
- Από τας 'Αθήνας, κ. Πρίντζη.
- Έχει καλώς, 'Αγομεν λοιπόν.

Και ανερχόμενοι έλικοειδώς δια δρομίσκων και έλιγμών βουνοειδή άνωφέρειαν, φθάνομεν εις εύθειαν πλατείαν, μικράν όδόν, άγουσαν έν βραχέι εις τό ξενοδοχείον 'Ηράκλειον, όπου με οδηγούσι δια της κυρίας εισόδου εις την αίθουσαν, αρκετά καλώς εύπρεπισμένην, με κθρέπτει, άνάκλιντρα και κλειδοκύμβκλον, δεξιόθεν της όποιαις κείται έπίσης αξιοθέατον, εύρύ και καθαρόν, τό έστιατόριον του ξενοδοχείου τούτου.

(Έπεται συνέχεια)

101 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ

Εις την άχανή των Παρισίων πόλιν ύπισθεν της περιφήμου Μονμάρτης και παρά την πύλην 'Ορνάνο, μεταξύ των μικρών και πτωχών οικημάτων της έσχάτης ταύτης πα-

ριστινής συνοικίας, ύψούται παρμέγεθος κτίριον. 'Η έξαιρετικώς λευκή αυτού ύψης μαρτυρεί την δόμνον ηλικίαν τους, άφού τό ύψρόν της πρωτευούσης κλίμα, ή όμίχλη και ο χρόνος δέν έπέδρασαν άκόμη και επί της οικίας ταύτης, άποθέοντα την άμαυρόν μελαγχολικήν, χροιάν γενικήν εις τας Παρισινάς οικοδομάς. 'Επί της μεγάλης δε αυτού έζωθούρας, διακρίνεται άκόμη καθαρά ή έξής έπιγραφή: 'Ιδιοκτησία της 'Εταιρίας των Οικοδομών δια πολλάς οικογενείας.

Ο σκοπός όν επιδιώκει ή επιμερδής αυτη επιχείρησις είναι, ως εύκόλως έννοείται, πολύ φιλανθρωπικός, δίδων στέγην πολύτιμον εις ανθρωπούς προωρισμένους υπό της τύχης, λόγω των σημερινών συνθηκών του βίου, να κατοικούν εις πρωτευούσας μεν και μάλιστα οίσι οι Παρισιοί, αλλά έντός τρωγλών.

Έν τούτοις ή εταιρεία των πολυανθρώπων οικημάτων έθεσε τέρμα εις τά δεινά τόσων ύπόρξεων. Και σήμεραν ένας ρακένδυτος όδοκαθαριστής δύναται να λέγη ύπερηφάνως δεικνύων τό μεγαλοπρεπές κοινόν μέγαρον: — 'Εδώ κατοικώ.

Πόσον δε εύρηγετική είναι ή ιδέα αυτη άποδεικνύεται και εκ της μεγάλης σπουδής του πτωχού λαού προς έννοικίαν των διαφόρων και πολλών διαμερισμάτων του μέγαρου τού-

του της Μονμάρτης. Εις δύο μόλις μήνας έστεγάσθησαν έντός των εκατόν και ένός διαμερισμάτων του 600 άτομα, έξ ών τά 455 παιδια.

'Η εταιρεία προς τούτοις έπρονόησεν, ώστε τά εύρηγετικά αυτης ύστυλα να φιλοξενώσι χρησίμους πολίτας και εργατικούς, ώστε οι γείτονες και συγκατοικοί να είναι άντάξιοι άλλήλων. 'Επί παραδείγματι εις τό μέγαρον της Μονμάρτης κατοικούν έξ διδραδρομικοί έπιστάται, πέντε γραμματονομιστάι, τέσσαρες τελώνιακοί, τρεις καπινοδοκαριστάι, δύο κτίσται, εις νεκροθάπτης και τέλος ούδεις άεργος. 'Η μόνη δε διατύπωσις προς έννοικίαν διαμερισμάτος τινος είναι να έχη ο έννοικιστής οικογένειαν τουλάχιστον έκ τριών προσώπων άποτελουμένην. Τό δε έννοικιον ποικίλλει από 15 δραχ. μηνιαίως μέχρι 38.

Τό μέγαρον άποτελείται κυρίως έκ μιας οικοδομής έξ έννέα όροφών μετά δύο πτερόγων έξ έπτά όροφών. Μεταξύ τούτων εύρεία εκτείνεται αύλη, όπου έχουν τό δικαίωμα τά παιδια να παίζουν τρεις ώρας καθ' ήμέραν. 'Εκατέρωθεν ταύτης ύπάχει κήπος άύστηρότατα φυλασσόμενος και παρ' αυτόν δύο φυλακεία, όπου έναποτίθενται χειράμαξαι, ποδήλατα και άμαξαι. Τέσσαρες κλίμακες έξ ών μία με χαμηλά άνάβαθρα, δια τά παιδια, οδηγούσιν εις τά διαμερίσματα, έκαστον δε

αυτών περιλαμβάνει μαγειρείον, μίαν τραπεζάρα δωμάτια. 'Εν πεζαριαν και δύο κοιτώνας. Τά παράθυρα είναι πλατύτατα, εις τον έξώστην δε ύπάρχει ή ύψοθήκη και ή άποθήκη των προς πλύσιν. Ούτω οικονομείται θέσις και προστάτιύεται και ή ύγιεία. 'Η δε όσα της γείτονος έξοχής — διότι τώως προείποσόμεν είναι εις την έσχάτιαν της πόλεως — και ή άναπνοή του ζωογόνου άέρος άποτελούν τον ύψηλόν αυτόν έξώστην την εκπλήρωσιν άσπληπτον άνείσιν δια τον πτωχόν λαόν. Τέλος εις την έν-

νάτην όροφόν ύπάρχει μεγίστη ταράτσα, έξ ής έκάστην Κυριακήν δύναται να διέλθουν 2-3 ώρας 20 οικογένειαι με την σειράν.

'Εν γενικαίς γραμμαίς τό φιλανθρωπικόν αυτό έργον άνακουφίζει την εργατικάνεκείνην τάξιν, ήτις δίδει εις την πολιτείαν τους περισσότερους στρατιώτας, τους μεγαλειτέρους φόρους, την ζωροτέραν κίνησιν και ζωήν. 'Ανακουφίζει εργατικούς πατέρας, δ και πλέον άκόμη άνηλικών τέκνων, δίδει εις τά μικρά ταύτα άδελφον άγνωστον μέχρι τούδε και ύγιείαν, πρό πάντων ύγιείαν, ήτις εις την ηλικίαν τούτων είναι ή βάσις της ύπόρξεως και του μέλλοντός των.

Δέν έπικτεινόμεθα περισσότερον. Πολλά, πλείστα άκόμη ώφέληματα θα αναλογισθήτε άκόμη. 'Εν μόνον προσθέτομεν, την εύχην να εύρεθούν και παρ' ήμιν ανθρωποι με τά μέσα και την θέλησιν να εργαζοϋν ούτω προς τό καλόν της ανθρωπότητος.

Ο Σουλλέκης

